

самыѣ мъдрецы? Той не слѣзе ли за да преобърне предугажданіята въ истини, за да покаже чрезъ собственныя си примѣръ правилата на живота, да истълкува чрезъ откровеніето гатанката на гроба, и да докаже че душата не са е гонила подиръ химера, като балнуваше за безсмъртіето? На туй се озоваваше най силюйгъ аргуменъ на челоуѣцы смиренородны предназначены за да убѣдѣтъ мѣръ. Какъто е истинно че нищо друго не ласкае надѣждыгъ и истинната челоуѣческа гордость, колкого вѣрата въ бѣдѣщія животъ, тѣй сѣщо трѣба да исповѣдамы че езическыгъ учены не можихъ да измыслѣтъ въ туй отношеніе нищо повѣрно.

Апикидъ познаваше вече по опытъ, че вѣрата на философыгъ не бѣше истата съ тѣзи на народа, познаваше че ако и да вѣрвахъ скритомъ въ едно божество помогущественно, не считахъ обаче благоразумно да приобщаватъ множеството на вѣровзніята си. Той бѣ вече разумѣлъ че и самыгъ жрецы частно са подигравахъ съ сичко което публично яроповѣдахъ, като че да бѣхъ несъгласны догмыгъ на малкото съ догмыгъ на множеството. Но той забвѣджи че въ новата тѣзи вѣра са съгласявахъ съвършенно и философыгъ и свещеницыгъ и народтъ и проповѣдницыгъ; никой са не прѣспираше, никой са не сумняваше на безсмъртіето, сичкыгъ говоряхъ като за нѣщо непрерѣкаемо и извѣстно. Величіето на обѣтованіето облада чувствата на Апикидъ, пристокающыгъ отъ него угѣшенія укротявахъ душевната му болка. Защото огласеныгъ въ Христіанската вѣра бѣхъ изъ най-напредъ грѣшници! Мнозина отъ основателныгъ и отъ мъченицыгъ бѣхъ вкусилъ горчевината на недостаткыгъ и слѣдователно прельщеніята на послѣдныгъ не можахъ вече да ги отклонѣтъ отъ избранныя ижъ на неспорочната и строга добродѣтель. Сичкыгъ обѣщанія на спасителната тѣзи вѣра ги призовахъ на покаяніе и най вече утруденыгъ и злополучныгъ. Като чуваше Апикидъ че небесата са радовахъ заради покаяніето на грѣшницыгъ, той считаше за божественно нѣкое вдѣхновеніе самата си свѣсть, която го укоряваше за прѣдшвыгъ му заблужденія.

— Ела, рече му Назарянинъ, щомъ осьти слѣдствіето на думыгъ си, ела въ смиренната стая, дѣто са ный събирамы; ный сме малцина, но избранны, ела да чуешъ молитвыгъ ни, да видишъ чистосърдечіето и сълзыгъ на покаяніето ни; стани участникъ на нашето приношеніе; ный не приносимы нито жертвы, нито вѣнцы . . . но приносимы на жертвенника за сърдечно всесъзженіе неспорочностиа си, цвѣтыята на приношеніето ни сѣ неувѣдаемы; тѣ цвѣтъгъ на насъ, и задъ гроба . . . що думамъ? подиръ смъртыа ны украсяватъ